

Thính Tuyết Lâu 1 - Huyết Vi

Contents

Thính Tuyết Lâu 1 - Huyết Vi	1
1. 01	1
2. 02	2
3. 03	3

Thính Tuyết Lâu 1 - Huyết Vi

Giới thiệu

Nguồn: cuongde. org Dịch: Lê Khắc Tường Tôi tên là Huyết Vi. Có cái tên con gái như vậy, nghe nói

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-tuyet-lau-1-huyet-vi>

1. 01

Có cái tên con gái như vậy, nghe nói cũng chỉ vì cái vẻ mặt của tôi.

Không giống như những đồng loại khác, tôi không hề trắng loáng như tuyết, mà ngược lại toàn thân làm như ánh ánh lên màu hồng, như những cánh hoa tường vi màu hồng vậy.

Tôi biết mình rất nổi tiếng.

Cứ mỗi lần chủ nhân rút tôi từ trong vỏ ra, tôi đều thấy được người đứng đối diện mặt mày co rút chần động, đồng thời buộc miệng la lên thảng thốt “thanh Huyết Vi!” ... không thể trách được bọn họ, thật tình tôi quá là quá là nổi danh ...

Năm mươi năm nay, không biết tôi đã uống máu tươi của bao nhiêu anh hùng hào kiệt trong giang hồ, tôi nhớ không nổi. Chỉ nhớ duy nhất một điều là thân hình tôi càng lúc càng sáng loáng mỹ lệ, mỗi lần ra khỏi vỏ là ánh kiếm có thể soi rõ được mặt người không rét mà run.

“Huyết Vi, thanh kiếm bất tường, hiếu sát, phản chủ, người nào giữ nó, đều không được chết lành lặn. Đây là thứ đồ vật ma quái.”

Tôi không hiểu tại sao cái vị được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất tướng kiếm đại sư là Mạnh Thanh Tử lại phẩm bình tôi như vậy ... cái lão già mới gặp tôi chỉ một lần mà đã dùng cái giọng ác độc tới chừng đó để hủy báng tôi và trù ẻo chủ nhân tôi trong cuốn Đạo Kiếm Lục của lão ... đến nỗi phải dùng cái tên xưng hô thật là thiên kiến như “Ma Kiếm” để gọi, và làm nó thành cái tên người ta gọi tôi trong giới vũ lâm.

Có điều tôi không hề muốn giết một ai, bao gồm luôn cả chủ nhân của tôi ... thậm chí mỗi lúc uống máu người, tôi đều nhịn không nổi muốn mửa ra ... bởi vì đôi bàn tay nắm giữ lấy tôi đó, lại là một kẻ cũng cùng thuộc một giống người ...

Lòng người hiểm trá, giết chóc vốn là do người ta tự đi tìm chuyện, tại sao lại đem tiếng xấu đổ hết vào đầu đao kiếm ? !

2. 02

Nếu không phải có người cứ ép quá, thì chủ nhân trước đây của tôi chắc cả đời cũng chỉ là một tay kiếm khách cô độc phiêu lãng chân trời góc biển thế thôi, không cầu mong gì danh tiếng trong giang hồ, chỉ cầu cho lòng mình an nhiên tự tại cứu nhân độ thế trong cõi trời đất.

Huyết Ma là chủ nhân tôi đi theo bên mình mà tôi đồng tình và kính trọng nhất.

Chỉ tiếc là, tuy y không bị kẻ nhân sĩ chính phái giết chết vì vũ nghệ của y quá cao cường, nhưng cuối cùng, bởi vì tâm chí y bị điên loạn quá mà phải tự vẫn! Lúc chết chỉ mới được có hai mươi tám tuổi.

... Tôi nằm sóng soài trong vũng máu của y, nhìn cái kết cuộc của tay kiếm khách cô độc đó, không khỏi tự dừng hỏi chính mình: Có phải, mình quả thật là một thanh kiếm bất tường hay không ? ... Có phải tôi chỉ đem lại cho người ta những bất hạnh ?

Không chừng, tôi nên cứ thế mà được chôn vùi vào trong lòng đất quách cho rồi ?

Rốt cuộc tôi vẫn còn không được theo chủ nhân chôn vào lòng đất lạnh. Một bàn tay kéo tôi từ trong vũng máu ra. Bởi vì sức nặng của tôi, một bàn tay cơ hồ không cầm tôi lên nổi, thêm một bàn tay nữa lập tức thò ra nắm lấy tôi thật chặt ... Điều làm tôi kinh ngạc là, bàn tay đó lại là của một cô bé.

Bỗng nhiên, lại có thứ gì đó rơi từng giọt từng giọt xuống thân tôi, thứ chất lỏng vừa ướt vừa nóng hổi ... có phải máu chăng ? Tôi theo thói quen nghĩ ngay như vậy.

Sai lầm.

Không phải máu ... Tôi quên mất, loài người còn có thứ khác nữa, cũng ướt và nóng hổi như máu, còn có ... nước mắt.

Dĩ nhiên, tôi cảm giác được thứ trước nặng hơn thứ sau nhiều lắm ... đối với tôi, thứ sau lại trân quý hơn thứ trước cả hàng vạn hàng ức lần.

“Ba ba ...” con bé ôm tôi trong lòng, nhìn chủ nhân của tôi đang nằm chết trong vũng máu, kêu lên một tiếng nho nhỏ, thanh âm trong trẻo như gió đang xô đẩy cọng rơm vào băng ... “Ba không thềm chơi với A Tĩnh nữa sao ? Không ai thềm chơi với A Tĩnh sao ?”

Tôi thấy lệ chảy ròng ròng từ cặp mắt ấy xuống, sau đó từng giọt từng giọt nhỏ xuống thân tôi, trộn vào trong vũng máu của phụ thân cô, rồi cùng thấm vào trong đất cát.

Đây là một cô bé chỉ vừa tám tuổi đầu, rất thanh tú, nhưng ánh mắt lại đầy vẻ lạnh lùng như không tin vào bất kỳ chuyện gì trên thế gian ... không biết sao, lại làm cho tôi liên tưởng đến những đóa tường vi hồng hồng nở trên vách đá cheo leo phất phơ trước gió, mỹ lệ đến mức không thể nào diễn tả, nhưng lại đầy những gai độc không ai tiếp cận đến được.

Dĩ nhiên, bất kể cô kêu ba cô thế nào đi nữa, y vĩnh viễn không còn cách nào trả lời được cho cô ... cái người đứng giữa bên hiệp sĩ bên tà phái đó, cứ thế mà bỏ cô con gái còn thơ ấu ra đi, đi tìm một nơi bình yên

vĩnh cửu cho tâm linh mình ... để mặc con bé nhỏ đường đó tự mình tranh đấu cho mình trong chốn giang hồ hiểm ác.

Từ lúc tôi để mắt tới người chủ mới của mình, tôi đã thích cô ta ngay ... bởi vì cô ta là người duy nhất không để tôi uống máu, mà cho tôi uống nước mắt con người trước.

Không chừng, như thế có thể giải thoát cho tôi được cái mệnh vận bất tường mà tôi đang gánh chịu chăng ? Tôi không muốn thấy cô ta lại đi vào cái vòng luân hồi thê thảm như vậy thêm lần nữa.

Ba năm sau, người chủ nhân mới mười một tuổi của tôi lần đầu tiên đã cho tôi nếm máu tươi.

“Sợ gì ? Giết người rồi có sao đâu ? Bọn đó có khác gì với heo chó đâu ? ... Rốt cuộc mình cũng chẳng có thân nhân, rốt cuộc chẳng ai nói mình làm chuyện đó là đúng hay không đúng, rốt cuộc mình cũng chỉ là một đứa bé chẳng ai thèm nuôi.” Chủ nhân mười một tuổi nhìn cái xác chết cười nhạt, tôi nghe được tiếng trong thâm tâm cô đang nói với mình vậy.

“Chẳng ai thèm quan tâm đến mình, thì mình cũng chẳng thèm quan tâm gì đến ai ...”

“Mình nhất định không vì người nào mà khóc.”

Lúc giết người, tôi nghe trong bụng cô không ngớt nói đi nói lại với mình như vậy.

Cửa giết chóc đã mở ra, bước vào rồi là vĩnh viễn không còn có đường quay đầu lại, đi mãi cho đến lúc chết.

Mệnh vận ... nếu như có chuyện mệnh vận loài người như vậy, thì cái bánh xe luân chuyển mệnh vận sẽ cứ xoay mãi, tất cả mọi người đều phải đi qua quá trình của mệnh vận, sinh, ly, tử, biệt, tùy theo bánh xe mà vĩnh viễn xoay không bao giờ ngơi nghỉ!

3. 03

Lạc Dương, đại lộ Châu Tước. Thính Tuyết Lâu.

Trong thính đường, mọi người đang không ngớt xôn xao bàn tán, chủ nhân lạnh lùng nhếch cặp lông mày, rồi đưa tay lên một cái ... “Sết!” như một đường chớp mỹ lệ xẹt ngang qua, người tôi đã cấm phập ngay vào giữa bàn trà làm bằng đàn mộc. Biết rằng chủ nhân đang có ý muốn trấn nhiếp những người không chịu phục tùng trong lầu, do đó tôi tận tình thể hiện cái huy hoàng của mình, nhẹ nhẹ rung động, cho lóe lên muôn vàn ánh sáng biến ảo.

“Huyết Vi Kiếm!”

Tôi lại nghe người ta la lên kinh hãi như hồi xưa, vẫn còn có tiếng xì xào, có điều, không còn ai dám hoài nghi đến vũ công và tài năng của chủ nhân nữa ... áy dào, loài người đều cứ là một thứ khinh lớn kẻ yếu, sợ sệt người mạnh vậy thôi sao ? Nhìn cô chủ nhân mỹ lệ mà lạnh lùng đó, tôi có chút gì đó muốn bật cười lên hững hờ.

“Cô là gì của Thư Huyết Vi ?” Tôi nghe có người kinh ngạc hỏi chủ nhân tôi, xem ra, người chủ nhân trước dù có lia đời đã bao nhiêu năm nay, danh tiếng của ông ta vẫn còn lẫy lừng lắm ... bàn tay quen thuộc nhẹ nhàng rút tôi ra khỏi mặt bàn, sau đó chủ nhân hững hờ trả lời: “... Tôi tên là Thư Tĩnh Dung, từ nay về sau cứ kêu A Tĩnh là được rồi.”

Không khí trong đường bỗng ngưng kết lại ... tôi phát giác ra, bao nhiêu người trong đó đều nhìn chủ nhân với ánh mắt kỳ quái, trong cái vẻ đề phòng còn có vẻ như chán ghét ... con gái của Huyết Ma ... bởi vì cái thân phận đó mà chủ nhân từ nhỏ đã phải chịu đủ thứ khinh khi xưa đuổi, không có lấy một người bầu bạn nói chuyện, một mình cô khổ linh đình như thế mà qua hai mươi hai năm trời.

Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, cuộc diện giang hồ cũng đã không còn như thuở xưa, vậy mà không lẽ đến bây giờ, còn phải chịu người ta xưa đẩy sao ?

Từ lúc chủ nhân lên tám, tôi đã theo cô ta ... một mạch mười năm trời, tôi và chủ nhân mới đạt đến mức độ tâm linh cùng giao thông. Từ đó về sau, tôi đã có thể biết được cô hỷ nộ ai lạc ra làm sao, mà cô cũng xem tôi như là sinh mạng của mình.

Từ nhỏ cô trải qua những gì, chỉ có mình tôi biết, cũng chỉ có mình tôi hiểu.

Cái điều kỳ thị đó đã đủ làm cho bất kỳ ai không cách nào chịu đựng nổi, tích mịch, xua đuổi và bỏ rơi ... có điều đến bây giờ tôi an tâm lắm, chủ nhân rốt cuộc không bị đánh ngã, cô vẫn thế mà kiên cường sống tới, không những vậy còn đủ sức sống sót vùng vẫy trong giang hồ, không sợ lực lượng của bất kỳ người nào.

Có điều, trải qua những tháng ngày thơ ấu và thiếu thời như vậy, nội tâm của chủ nhân đã biến ra lạnh lùng và thiên khích đến mức kinh hồn, không ỷ lại vào ai, cũng không tin vào bất kỳ ai, cô cự tuyệt tình cảm thân thiết, tình cảm bạn bè, tình cảm yêu đương, cô tin một thứ duy nhất là lực lượng và mệnh vận thể thôi.

... Một tâm tình thế lương như thế, làm tôi không thể nào mà tin cho nổi, cô chỉ mới là một thiếu nữ vừa được hai mươi hai tuổi.

Chủ nhân không nói gì cả, ngón tay thon dài vuốt nhẹ lên mép thân sắc bén của tôi, nhìn đám người đang hoài nghi kinh hãi trước mặt, ánh mắt lộ đầy vẻ châm chọc.

“Khọt khọt ... được lắm, mọi người đều đã gặp lãnh chúa mới rồi đó phải không?” Bỗng nhiên, tôi nghe có tiếng người rất yếu ớt nhưng đầy vẻ oai thế vang lên sau tấm bình phong, trộn lẫn vào tiếng ho khọt khẹt. Thành linh, không khí đang ngưng kết làm như lại tăng thêm phần yên tĩnh nghiêm trọng, bao nhiêu người trong đường đều cúi đầu, thõng tay xuống, mỗi người thoái lui đứng theo thứ tự thành hàng đội ... tôi cũng cảm giác được ngón tay nắm vào tôi đang bắt đầu có chút biến hóa nho nhỏ.

Tôi biết, ông ta đã đến.

“Tham kiến lâu chủ!” Lúc người đó đang bước từ trong hậu đường ra, bao nhiêu người ở đó đều nhất tề làm lễ bái kiến, ai ai giọng nói cũng phát ra từ nội tâm đầy vẻ sùng kính và ngưỡng mộ.

Cũng không trách được, đối diện với một vị lâu chủ quyền uy tọa trấn nửa cõi giang sơn vũ lâm, không ai là không lộ vẻ sợ hãi rụt rè từ trong nội tâm ra ... ngay cả chủ nhân của tôi cũng ngập ngừng một lát, bao nhiêu người đang khom thân hành lễ đó, cô bèn tra tôi vào vỏ, quỳ một chân, làm lễ với người đó: “Thư Tĩnh Dung tham kiến lâu chủ.”

Nhưng, thanh âm của cô vẫn lạnh lẽo như băng sương, không hề lộ cái vẻ trung thành ngưỡng mộ như những người khác.

Cô hành lễ, là vì cô biết đối phương là một đối tượng có thẩm quyền với mình, phải hành lễ thể thôi ... nhưng, nội tâm của cô, không hề khuất gối trước mặt người đó ... và cũng không khuất gối trước bất kỳ ai.

Tôi nằm trong vỏ, một bên hông của chủ nhân, hầu như suýt soa ngấm ngấm gương mặt trầm tĩnh của người chủ nhân của Thư Tĩnh Dung ... hử ... cho dù cô có là một người lạnh lùng thiên khích đến đâu, rốt cuộc cô cũng không thể không bị lôi cuốn vào trong chốn giang hồ thị phi.

Cái vị Thính Tuyết lâu chủ có thể thu phục được chủ nhân và làm cho cô nghe theo mệnh lệnh đó, quả thật là xứng với cái hiệu xưng “Nhân trung chi long” mà!

Lâu chủ ho sù sụ lên mấy tiếng, tiếng ho trống lỗng dứt ngùn, rốt cuộc rồi cũng lấy được hơi, mỉm cười nói: “A Tĩnh ... đừng khách khí.”

Lúc ông ta cúi xuống đỡ chủ nhân lên, tôi thấy bàn tay ông ta, cổ tay rất gầy, ngón tay dài thon, cổ tay có quấn một miếng vải màu xanh nhạt, xem ra hoàn toàn là một bàn tay thư sinh, không có tí sức lực, không giống như của người đã luyện qua vũ công.

Nhưng, tôi cũng biết, giấu trong ống tay áo của ông ta, là thanh đao làm thiên hạ ai ai cũng biến sắc ... “Tịch Ảnh Đao”!

Khi ông ta cầm thanh đao đó trong tay, cho dù trời đất gió mây gì cũng đều phải chấn động.

Nhớ tạc dạ khắc cốt cái giây phút đó, Tịch Ảnh Đao trong ống tay áo trượt ra đỡ lấy thân tôi, đao quang như mộng, đượm cái vẻ lười biếng và dịu ngọt thế nào đó, nhẹ nhàng hớt nhẹ miếng sa mỏng che mặt của chủ nhân ... rồi sau đó, lần đầu tiên bình sinh bị cái nhục bại trận và nỗi kinh hoàng, tôi cảm thấy được trải

tim của chủ nhân bỗng dưng có sự biến hóa kỳ dị nào vậy. Rồi tôi nghe cô nói: “Ông mạnh hơn tôi ... tôi thừa nhận.”

“Vậy thì, xin làm theo điều ước chúng ta đã quy định.” Tiêu lâu chủ mặt mày trắng bệch cõi miếng vải buộc trên cổ tay ra, lau mồ hôi đầy trên trán, vừa nói, vừa nhẹ ho khúc khắc không ngớt ... cả người ông ta đều rung lên theo từng mỗi tiếng ho, làm như muốn ho hết cả tim cả phổi ra vậy.

Ông ta bị bệnh đấy. Lúc đấy tôi đã nghĩ thế. Sau này, tôi mới biết được, đấy là bệnh nan y.

Chủ nhân lập tức quỳ một gối xuống trước mặt ông ta, bình tĩnh nói: “Tôi là Thư Tĩnh Dung, nguyên ý gia nhập Thính Tuyết Lâu và nghe theo lời lâu chủ sai bảo, chết cũng không quay đầu, ... cho đến một ngày nào đó ông ta bị đánh ngã mới thôi!”

“Khọt khọt ...” Tiêu Ưc Tĩnh cười nhún nhó, ho lên vài tiếng, rồi mới hỏi, “Ý của cô là, nếu cô phát giác ngày nào đó tôi không còn mạnh nhất, chính cô giết tôi được, hay có người nào khác mạnh hơn tôi, cô sẽ lập tức phản ngay, có phải không?”

“Ha ... phản là thế nào?” Chủ nhân cười nhạt lên mấy tiếng, đượm vẻ lạnh lẽo, đưa mắt lên nhìn người đầu tiên đánh bại mình, “không lẽ ông tin được tôi chẳng? Nếu ông không tin, thì còn nói gì đến phản hay không phản! Huống hồ, tôi chỉ khâm phục kẻ mạnh, chỉ đi theo kẻ mạnh nhất ... nếu ông bị người nào khác đánh bại, dĩ nhiên là tôi sẽ ly khai ông!”

“Vậy sao ... tôi nhớ rồi.” Tiêu Ưc Tĩnh ho khẽ mấy tiếng, nhìn cái gì đó ra chiều suy nghĩ, chậm chậm trả lời chủ nhân một câu, “tôi thích dùng khoái đao, mặc dù có thể nguy hiểm bị đứt tay.”

Chủ nhân không phát hiện ra, lúc đó, ánh mắt của lâu chủ đang mãi nhìn về một đóa tường vi màu hồng mới nở trên cây mọc bên đường.

Đấy là Thính Tuyết Lâu chủ Tiêu Ưc Tĩnh.

Ba năm trước đó, từ lúc Thính Tuyết lâu chủ tiền nhiệm, cha của ông ta là Tiêu Thệ Thủy mất đi trong lúc còn đang tuổi thanh niên ba mươi chín tuổi, ông ta bỏ làm môn hạ của Tuyết Cốc lão nhân, vội vã trở về xông xáo giang hồ, kéo lại đám nhân mã tứ tán bị luân lạc, dùng thân thể bệnh hoạn của mình đỡ lấy cơ nghiệp ông cha đang muốn bị sụp đổ.

Nhưng, làm cho những người ngỡ ông ta chỉ là một tay công tử văn nhược kinh ngạc là, trong năm năm thôi, Thính Tuyết Lâu dưới sự thống lãnh của ông ta, đã chiêu tập vô số cao thủ, nội trong mấy năm đó, mở đất làm căn cứ, lấy Lạc Dương làm trung tâm, phát triển thế lực ra tới mé bắc khu vực Trường Giang!

Thính Tuyết Lâu. Một bang phái hai mươi năm trước vẫn còn là tổ chức vô danh, bây giờ đã ẩn ước trở thành một thế lực lãnh tụ vũ lâm thiên hạ ... mà vũ công anh tài của Thính Tuyết Lâu chủ một tay công tử hùng tài đại lược đã trở thành truyền kỳ trong giang hồ.

Tôi cũng thấy băn khoăn sao đó, đồng thời cũng cảm thấy được cái bồn chồn trong nội tâm của chủ nhân truyền tới. Cái vị Tiêu lâu chủ này, bất kể nhìn từ phương diện nào, tôi thấy duy nhất là người cơ hồ không thua gì kỳ tài của chủ nhân, không những vậy, ông ta còn dùng được chủ nhân một cách rất thành công.

Chủ nhân được ông ta ân cần đỡ lấy, bèn chậm chậm đứng dậy, không nói không rằng ngồi vào trong ghế thứ tư giữa sảnh đường. Phải biết rằng, trước khi cô gia nhập vào Thính Tuyết Lâu, trong lâu, ngoài Tiêu Ưc Tĩnh ra, đã có hai vị phó lâu chủ ... Cao Mộng Phi và Nam Sở.

“A Tĩnh, ngồi nơi đây.” Tôi nghe lâu chủ nhẹ nhàng phân phó, sau đó tôi thấy ông ta vỗ nhẹ vào chỗ trống bên cạnh ... chủ nhân ngẩng mặt ra. Điều đó đã thể hiện rõ ràng ông ta rất quý trọng mình, chủ nhân không ngờ được như vậy. Ngẫm nghĩ một lát, rốt cuộc cô nhẹ nhàng bước lại, ngồi bên cạnh.

Sau này, tôi mới biết, đó chỉ là chuyện khởi đầu thôi ... chỉ là mầm mống của cả năm năm về sau cô cùng ông ta tay trong tay đi chinh chiến với nhau.

Chủ nhân là một kỳ tài nữ kiệt trong vũ lâm, và cũng nổi danh lòng dạ hung dữ độc ác. Trong thời gian chỉ ba năm thôi, tôi đã uống máu còn nhiều hơn cả mười mấy năm nằm trong tay lão chủ nhân! Nhiều đến nỗi tôi phải không lạnh mà run.

Chủ nhân, cô ta ... thật ác lắm. Thậm chí cô còn không xem đồng loại của mình là người.

Biết bao nhiêu bao nhiêu lần, chủ nhân và lâu chủ cùng đi chinh chiến bốn phương với nhau, trong chiến trường song phi qua lại ... mưa máu gió tanh, ánh chớp xanh trên người tôi và màu sắc hoa lệ trên thanh Tịch Ảnh Dao quện chung vào nhau, đao kiếm tương phùng trong chớp mắt, phóng ra những tia sáng chói lòa làm thiên hạ bao nhiêu người mắt hoa mày vàng.

Đấy hầu như là một nghệ thuật giết người đã đến mức hoàn mỹ, tử vong tỏa ra một sức hút mãnh lực, một mỹ lực chưa từng có, cơ hồ làm cho bao nhiêu người ở đó không cố gì đến sống chết!

... Làm như cùng nhau tỷ thí tốc độ, chủ nhân thường thi nhau tiến hành chém giết tàn bạo với lâu chủ.

Nhưng, mỗi lần như vậy, lúc tôi xuyên vào trong trái tim của đối phương, đều phát hiện thanh Tịch Ảnh Dao đã ở đó chờ tôi từ lâu ... rồi sau đó, lúc đang cùng với thanh đao đụng nhau trong thể xác địch nhân, tôi đều thấy được chủ nhân nét mặt lộ đầy vẻ thất vọng và bất bình.

“Công tử ông ta thích chủ nhân của người nhĩ ...” trong khoảng thời gian tích tắc chạm nhau ngắn ngủi đó, tôi nghe thanh đao nói với tôi như vậy, trong trái tim của một người hoàn toàn khác hẳn.

Tôi chỉ có nước cười khổ ... chủ nhân cũng thích lâu chủ đấy chẳng ? Có điều, sao lại đề phòng hãm hại nhau thật là thâm sâu như thế ... mà mấy thứ binh khí không biết mở miệng nói như chúng tôi, làm gì được bây giờ ?

“Tại sao muốn tôi buông tha cô ta ?” Một ngày đó, Tiêu Ưc Tình chỉ một người, trách móc hỏi chủ nhân của tôi.

Đấy chỉ là một cô bé mới mười hai tuổi, tên là Thạch Minh Yên, vốn là con gái của bang chủ Độc Yết bang Thạch Bằng Phi, bởi vì nguyên cả bang phái của cha mẹ cô bị Thỉnh Tuyết Lâu tiêu diệt mà lọt vào tay lâu chủ.

Thân hình ốm o của cô bé đang run lên khe khẽ, nhưng thần tình của cô vẫn lạnh lùng sắc bén, đượm đầy hận thù và ý đồ báo phục.

Lúc đó, thật tình tôi không thể nào lường được, một cô bé mồ côi như thế, lại sẽ có ngày tiêu hủy đi cả cái tòa Thỉnh Tuyết Lâu!

“Bởi vì cô ta giống tôi hồi xưa.” Chủ nhân hững hờ trả lời.

“Ha ... lý do thật kỳ quái. A Tình, cô không nói được một lý do gì khác cho hay hơn thế sao ?”

“... Tôi hy vọng cô ta hạnh phúc hơn được tôi.” Lúc nói ra câu nói đó, tôi cảm thấy được trái tim của chủ nhân đang chấn động.

Ánh mắt của lâu chủ cũng biến hẳn đi, biến như ra chiều mơ mộng. Ánh mắt vốn vẫn đượm đầy vẻ yêu dị nữ khí, mỹ lệ không biết bao nhiêu mà nói đó, bỗng dưng lóe lên những tia sáng đầy thâm tình, ông ta thở dài hỏi: “Vậy sao ? ... Thì ra cô không bao giờ được hạnh phúc sao ? Tại sao trước giờ không nghe cô nói gì cả ?” Bàn tay trắng bệch gầy guộc thuôn dài của ông ta nhẹ nhàng úp lên bàn tay của chủ nhân, mà chủ nhân không hề rụt tay lại.

Tôi cảm thấy được trong lòng cô đầy những khổ ải và đau xót, hình như thiếu hẳn đi vẻ kiên nghị của thường ngày.

“Nói ra được gì không ? ...” Cô hình như cũng đang trả lời như trong mộng, “Tôi biết bây giờ cái gì ông cũng đều có thể cho được cả: quyền thế, địa vị, vàng bạc ... có điều, ông cho tôi được hạnh phúc chẳng ? Lâu chủ ?”

“Không thể ...” bàn tay của lâu chủ run rẩy lên một lần, sau đó, tôi thấy ông ta dùng ánh mắt mê ly đó nhìn về viễn phương, hững hờ trả lời: “Ngay cả tôi còn không có, làm sao đem cho được cô nhĩ ?”

Ông ta lại im lặng một hồi thật lâu, rồi mới nói nho nhỏ: “A Tình, hạnh phúc, không phải là ai cũng có thể cho cô được, phải tự cô đi tìm nó mới xong.”

“Có tìm được không ? ...” chủ nhân cười ảm đạm, vừa ngẩng mặt lên nhìn lâu chủ, hỏi: “Ba năm qua, dưới tay tôi đã chết biết bao nhiêu người ? Chảy hết bao nhiêu máu ? Mang trong người bao nhiêu đó tội nghiệt, tôi còn nói gì được đến hạnh phúc nữa ?”

Đây là nụ cười bi thương chịu mệnh, trong tích tắc đó, tôi đã ngỡ rằng chủ nhân sẽ khóc ... sẽ vì phạm ý nguyên thuở xưa, sẽ òa lên khóc sục sùi.

Tôi nghĩ, nếu như trong cái tích tắc chủ nhân định khóc đó, lâu chủ ôm cô vào lòng, lấy miếng vải màu xanh nhạt ôn nhu thấm khô nước mắt cô, thì hạnh phúc của hai người, đều trong thoáng chốc mà sẽ đến một bên người họ ... hạnh phúc, vốn đâu phải là chuyện xa vời không thể với tới.

... Nhưng mà, cô vẫn còn chưa khóc. Cô chỉ nhìn ông ta lộ vẻ bi thương rồi lại lạnh lùng, ánh mắt sáng lên trong suốt ... phảng phất như đóa tường vi đại mộc bên bờ vực, dùng những cây gai kiêu ngạo kia bảo vệ lấy những cánh hoa yếu ớt.

Cô sẽ không bao giờ khóc.

Do đó, bàn tay ông ta đang thò ra để ôm cô, cũng ngừng ngay ở đó.

“Tiêu Ưc Tình, tôi không cho ông giết nó!” Chủ nhân thò tay ra, che chở cô bé áo quần lam lũ đó, ánh mắt cô phía sau tấm sa mỏng long lanh đầy vẻ cương quyết hiềm thấy, “những người khác tùy tiện ông muốn đối đãi như trâu như chó gì đó cũng được, nhưng tuyệt đối không được đụng vào con nhỏ!”

Tôi thấy cặp lông mày dài của lâu chủ hơi chau lại, sau đó ông ta lãnh đạm nói: “Chém cỏ không chém tận gốc, năm sau lại sinh sôi nảy nở ... Tôi phải lòi hết gốc rễ lên mới xong! Còn không thì hạ thủ phế con nhỏ đi, tôi mới yên tâm.”

“Không được.” Chủ nhân không hề nhượng bộ, cô lạnh lùng nói, “Tôi muốn con nhỏ hoàn chỉnh, sống hoàn toàn hạnh phúc.”

Mặc kệ lâu chủ phản ứng ra sao, chủ nhân kéo cô bé bỏ đi, đem cô về chỗ bạch lâu nơi mình trú ngụ.

Chủ nhân cứ thế mà ôn nhu đối đãi tử tế với cô bé, gọi cô là muội muội, tuy cô bé không có tí gì là biết ơn ... cả đời cô chưa từng đối với ai tử tế như thế.

Tôi biết, cô xem cô bé lòng đầy cừ hận đó như chính mình thuở còn thiếu thời ...

“Mình không muốn vì người nào mà khóc.”

“Bao nhiêu công sức bỏ ra đều phải được thu lại, không ai đối đãi một người khác tử tế vô điều kiện cả ... ông ta chỉ muốn cho mình làm việc tận tâm tận lực cho ông ta, đi chinh phục vũ lâm thế thôi, chỉ vì chuyện đó mà ông ta không tiếc sử dụng mọi thứ thủ đoạn, bao quát cả cảm tình của ông ta.”

“Nếu có ngày nào đó mình mất đi hết vũ công, sức phán đoán, thành ra một người không còn chút giá trị gì đối với ông ta, thì cái người nói ra những lời lọt tai bây giờ, cây đao trong tay ông ta cũng sẽ cắt đứt cổ họng của mình.”

“Từ nhỏ đã chẳng có ai để ý gì đến mình ... Mình chẳng cần ai cũng sống được khỏe khoắn, mình chẳng cần gì đến ai cả ...”

Biết bao nhiêu bao nhiêu lần, tôi đã từng nghe chủ nhân tự nhủ trong lòng như vậy, trái tim có khi bị dao động chút ít gì, mỗi lần được nhắc nhở thêm trong lòng một lần nữa, sẽ làm cho cứng cáp thêm một tầng.

Từ lúc đó trở đi, tôi đã ngấm ngấm có cái cảm giác tuyệt vọng ... tại sao tôi là một tên câm nhĩ ? Tại sao tôi không mở miệng ra được!

Cái tích tắc cùng Tịch Ảnh Dao đụng mạnh vào nhau, tôi nhận không nổi đã phát ra tiếng rên rỉ đau đớn ... tôi đã bị thương rồi.

Máu của ông ta lại chảy ra trên thân tôi.

Mà máu của chủ nhân cũng đang rỏ xuống từ thanh đao của ông ta.

Ánh sáng mờ nhạt xanh xanh bén nhọn của Tịch Ảnh Dao, được soi sáng lên sau khi đã được rửa qua lớp máu, nhưng, do sự đụng chạm kịch liệt lúc này, đã làm cho thanh đao nổi danh đệ nhất thiên hạ đã cùng chung số phận như tôi, đã bị mẻ đi một miếng.

Nó đang bị rung rung chấn động, tôi cũng đang nghe nó rên rỉ ... có điều, lúc chúng tôi nhìn nhau, bỗng đứng nhin không nổi bật cười khổ ... dĩ nhiên, đều là cười không ra tiếng, loài người ngu xuẩn ơi, tại sao lại phải giết chóc nhau ?

“Máu của chủ nhân tôi ... có ấm không ?” Tôi cười khổ hỏi nó.

“Cũng như chủ nhân của tôi thôi ...” Tịch Ảnh Dao đang thở ra nhẹ nhẹ, đại khái trước giờ nó còn chưa bị thương đến độ nghiêm trọng như vậy, giọng nói của nó có chỗ không được liên tục, “ái da, tôi nói đây ... thế nào, người động thủ trước chắc là chủ nhân của anh đấy mà ?”

“Có điều ngộ hội là do hai người cùng tích lũy với nhau mà ra thôi ...” Bởi vì đề phòng và lãnh đạm, bọn họ trước giờ không hề có chuyện giao lưu nội tâm với nhau, bao nhiêu nghi hoặc trong lòng càng lúc càng thâm sâu, có bao nhiêu chuyện không cách nào hai bên cùng thông cảm với nhau, do đó mới dẫn đến thảm kịch binh khí gặp nhau ngày hôm nay thôi.

“Tiêu Ưc Tình! Nạp mạng đây!”

Vốn là ở trong mật thất đợi cô lại thương nghị kế hoạch bảo vệ miền đông đấy, nhưng mà, hóa ra lại là chờ nhất kiếm đoạt mệnh!

Lúc ra khỏi võ, tôi đã cảm thấy ngay ra được cái phần nộ và bi ai thật kinh hồn trong nội tâm của chủ nhân, ... y hệt như cảm giác mười lăm năm trước, mắt thấy phụ thân tự vẫn nằm trong vũng máu! Lúc xuất thủ sao mà nhanh nhẹn độc ác thế, cơ hồ đã đạt đến đỉnh cao vũ thuật của cô!

“Ta muốn giết hần, ta muốn giết hần!”

Trong tích tắc, tôi nghe được trong nội tâm chủ nhân tiếng gào thét, đồng thời cũng thấy được ánh mắt kinh ngạc chờ đợi của lâu chủ. Trong mật thất an toàn của Thính Tuyết Lâu, ông mặc áo bào rộng thùng thình, vì bệnh tình suy nhược sợ lạnh, còn mặc ôm một lò sưởi bằng tử kim, xem ra không một chút nào tiên liệu được, cái người trợ thủ đắc lực sớm hôm bên cạnh lại đâm cho mình một nhất kiếm đoạt mệnh như vậy!

Như một trăm ngàn lần khác, tôi đâm vào ngay giữa ngực ông ta không lầm lẫn. Máu phọt ra, những luồng máu nóng hổi.

Nhưng, tôi lại cảm thấy lạnh lẽo muốn buốt cả xương tủy.

“Tình!” Giữa đường đi đến trái tim của ông ta chỉ trong một tích tắc, tôi bỗng bị đánh bật mạnh từ giữa ngực ra, tôi thấy có một làn ánh sáng lạnh lẽo xanh lè từ trong ống tay áo của lâu chủ xẹt ra, kèm theo khí thể hùng hồn hung bạo ngăn lấy thân tôi. Ánh hàn quang nhanh như chớp giật bao phủ chung quanh thân hình Tiêu Ưc Tình, như những tia nước mưa mùa thu lả tả rơi.

Rốt cuộc tôi lại thấy Tịch Ảnh Dao thêm lần nữa.

Nhưng, vì sống chết trong đường tơ kẻ tóc, Tịch Ảnh Dao phát huy lực lượng cực kỳ hùng hậu, chém giết không nề nang gì trong phạm vi cấm địa.

“Xoẹt ...” Đao xé gió xẹt qua, tôi nghe chủ nhân hừ lên một tiếng, sau đó tôi cảm thấy bàn tay cô rung lên, máu từ kẻ tay chảy ròng ròng như suối xuống thân hình tôi!

Chủ nhân ôm ngực loạng choạng bước lùi lại, rốt cuộc kiệt sức, một chân quy xuống. Tôi dùng sức đỡ lấy cô, giữ cho cô không đến nỗi ngã lăn ra ... có điều nhìn thấy vết đao trí mạng trước ngực cô, tôi bỗng đứng mất hết cả sức lực! Thân hình mềm nhũn ra, chủ nhân té ngã ra giữa mặt đất.

“Tại sao vậy ? A Tình ... Tại sao muốn phản ta!” Cũng ôm lấy vết thương giữa ngực đang phún máu tươi, lâu chủ sững sờ nhìn chủ nhân đang nằm ngắc ngoải dưới đất, ánh mắt ông ta đầy vẻ bi thương và tuyệt vọng làm tôi không nỡ nhìn tới, “... tại sao đến cả cô cũng muốn phản ta!”

Tôi nghĩ, ông ta đã quá si chẳng, si đến độ quên mất mình đã từng nói rõ ràng với người đàn bà trước mặt, nếu cô ta có năng lực giết được ông ta, ông ta sẽ đem hết tất cả những gì sở hữu của ông ta tặng cho cô.

“Đó, đó là ... phần sao ?” chủ nhân đang nằm ngoi ngóp ráng sức trả lời lại một câu, rồi không còn sức kể tiếp ... lúc này ông ta đang lúc phải tự cứu mình, đã không còn nể nang gì, cắt đứt động mạch lớn trên người cô.

“Biết không ? A Tĩnh, ta cứ tưởng ... trên đời này ít nhất còn có một thứ gì đó có thể tin tưởng được ...”

Cơn phần nộ của lâu chủ chỉ trong một thời gian ngắn ngủi nhất đã dập tắt, chỉ còn nụ cười khổ hững hờ trên môi, cười khổ kiểu nhận mạng. Ông ta ho lên khùc khắc, ánh mắt thê lương lại càng nồng đậm, có điều, ông ta ho ra, toàn là bọt máu đen ngòm ... Tôi nhớ rõ ràng lắm, tôi đã đâm trúng ông ta. Lúc này, nhất kiếm ác độc của chủ nhân trong lúc ông ta không kịp đề phòng đã đâm lũng tâm mạch.

Lâu chủ chậm chậm bước lại, nhẹ nhàng ôm chủ nhân từ dưới đất lên, sau đó, cứ thế mà nhìn cô, nhìn bóng mình trong ánh mắt màu xám tro chết chóc của cô, cười khổ, rồi than lên: “Ta vốn là muốn tin cô đấy ... có điều lại chính là cô tới ám sát ta! ... Cô nói đi, trên đời này còn có thứ gì đáng tin được nữa ? ...”

“Tôi, tôi vốn cũng muốn tin vào ông! ...” chủ nhân chập choạng rồi dùng hết sức lực cười nhạt lên, nhìn y vẻ trêu chọc, “có điều ông, ông đến bây giờ còn muốn diễn trò với tôi! ... Tiêu Úc Tĩnh ... Tiêu Úc Tĩnh ... ông làm những chuyện như vậy, còn muốn cho tôi tin ông thế nào được!”

Tôi cảm thấy trái tim của chủ nhân đang từ từ đập yếu đi, tôi cũng từ từ tuyệt vọng.

Nhưng, tôi nhìn Tịch Ảnh Dao ở bên cạnh mình, nó cũng đang nhìn tôi vẻ tuyệt vọng, tôi biết, lâu chủ cũng đang sắp nguy đến nơi.

“Ta làm chuyện gì ? Đến nỗi làm cho cô muốn giết mau mắn cho xong vậy ?” Lâu chủ kinh ngạc hỏi cô, rốt cuộc không nở nhìn những tia máu đỏ tươi không ngớt rỉ ra từ miệng chủ nhân, bèn gỡ miếng vải trên cổ tay ra chùi dùm cho cô, trong ánh mắt, đầy vẻ thống khổ và ngơ ngác không thể dùng lời nói diễn tả cho được. Bàn tay của ông ta vừa từ giữa ngực bỏ ra, máu bèn từ đó phún ra như suối, mỗi giọt là mỗi phần sinh mệnh.

“Ông, ông ... tại sao, tại sao phải sai người chém đứt hai chân của Minh Yên đi vậy ?! ... Quá chừng ác độc ... Tiêu Úc Tĩnh, tôi đã nói rồi, tôi không cho ông đụng vào con nhỏ! ...” Ánh mắt của chủ nhân phát xuất những tia sáng quật cường bất chấp, cắn răng chịu đựng, hỏi một câu, ráng sức hít vào một hơi thở, cứ thế, cô mới kiên trì không bị hôn mê chết đi mất.

“Thật tình phải chém cổ chém tận gốc sao ? ... Không bỏ qua cả một đứa bé! ... Tôi, tôi đã nói ... không cho ông ... không cho ông ... không cho ông đụng vào con nhỏ!”

“Sao ? ...” Gương mặt trắng bệch của lâu chủ lại càng thêm trắng bệch, làm như bị người đâm vào giữa ngực, ông ta phun ra một búng máu, sau đó ráng gượng sức, phân biện trong kinh ngạc: “Ta, ta có biết đâu ... Ta không hề sai người đi làm chuyện đó!”

“Ha ... nói láo.”

Chủ nhân cười nhạt, tia mắt sáng rực đã biến ra ảm đạm, tôi cảm giác được bàn tay cô nắm tôi đang chậm chậm buông ra ... Không được chết! Chủ nhân, không được bỏ tôi ra mà! Một khi bỏ ra là vĩnh viễn không gặp lại nữa đó!

Không lẽ, tôi là một đồ vật bất tường sao ?

“Ta không hề ...” lâu chủ có vẻ phần nộ trả lời lại yếu ớt, có điều thân hình đã không còn sức để chống đỡ, chỉ còn cách ôm lấy chủ nhân đang chờ chết đó, ngồi dựa vào vách tường, một tay oai hùng trấn áp vũ lâm như ông ta, bây giờ cũng chẳng làm gì được hơn.

“Nói láo ... ông nói láo ...” chủ nhân vẫn cố chấp nói lại câu nói đó, có điều cô đã dần dần mất đi ý thức.

“Không hề, ta không hề!” Lâu chủ cũng cố chấp cãi lại, thần sắc dần dần cũng ủ rũ xuống.

“Lâu chủ! Tĩnh cô nương ? ...” nửa tiếng đồng hồ đã qua, bọn thuộc hạ theo đúng giờ hẹn xuống mặt thất hội nghị bây giờ đang đứng đó kêu lên kinh hãi, tính đem hai vị chấp chương quyền hành trong lâu mình

đầy máu me đem ra ngoài cứu cấp, nhưng lâu chủ mở giọng yếu ớt ngăn họ lại ... “Không được nữa rồi ... đi đi, đem Minh Yên lại đây, ta muốn hỏi cô ta một tiếng ... mau lên ...”

“Hi hi ...” cô bé đã bị cụt hai chân được vũ sĩ khiêng vào, nhưng, nhìn thấy hai người mình mấy máu me, cô bỗng bật cười lên thật quái dị! Ánh mắt đầy vẻ phẫn khích của những người phá hoại được thành công, nhìn người khác bị hại thích thú vỗ tay cười.

“Không lẽ ... không lẽ là cô tự mình làm chuyện đó sao ?” Nhìn ánh mắt sáng rực của cô bé, thành linh, Tiêu Ưc Tình hiểu ra được mọi chuyện, nét mặt như không tin, hỏi cô một câu.

“Giết ba mẹ của ta, các người đều phải chết! ...” Minh Yên cười quái dị, sau đó, nhìn tới chủ nhân đang nằm hôn mê, ánh mắt đầy vẻ trêu chọc ác độc, “hung thủ giết người ... còn dám gọi ta là muội muội! Còn nói đến chuyện cho ta được sống hoàn toàn hạnh phúc ... Đồ ngốc! Không lẽ còn không biết, từ lúc các người giết hết cả nhà của ta, ta chẳng còn cách nào có hạnh phúc gì nữa hay sao ?”

“Bất kể ra sao, không thấy được cả hai người các người chết, ta sẽ không cách nào có hạnh phúc!”

Cô ta, ánh mắt của cô ta, in hệt như chủ nhân mười bốn năm về trước không sai một tí nào! ... Lòng dạ sao mà ác độc như thế! Ác đến độ có thể tự mình hủy thân thể để giả họa người khác, thật tình không thể nào một đứa bé thường tình mười mấy tuổi có thể làm được mà ... con bé thật quá lợi hại ...

“Xoẹt!” Bọn thuộc hạ chung quanh nhất tề rút đao ra, nhắm đúng vào cô bé.

“... ngừng tay ...” vì máu chảy quá nhiều lâu chủ lộ ra thái độ hoảng hốt, ông ta yếu ớt ngăn cản bọn thuộc hạ lại, rồi sau đó cười khổ, nói với cô bé mười hai tuổi đầu đó, “Tốt lắm ... cô đánh bại chúng ta rồi đó ... thế thì, tôi chết đi rồi, tôi đem hết sở hữu của mình để lại cho cô. ... Thế nào ?”

Cô bé vốn đang nhắm mắt lại chờ cái chết tới, bây giờ bỗng dưng mở trừng to mắt ra kinh ngạc ... đưa cặp mắt đầy lệ nhưng rất cương nghị nhìn vào nhân vật truyền kỳ trong vũ lâm này, có vẻ nghi ngờ kinh hãi không biết phải làm sao.

“Nhưng mà, lâu chủ, cô ta giết ông và Tĩnh cô nương, làm sao chúng tôi tôn cô ta lên làm chủ được!”

“Cô ta là hung thủ giết người!”

“Giết cô ta, báo thù cho lâu chủ!”

Bọn thuộc hạ đứng chung quanh vẻ mặt hùng hổ, láo nháo cả lên.

“Ai, ai dám không nghe mệnh lệnh của ta ? Ai phản đối, giết ngay không tha!” Dùng sức hít vào một hơi, để mình diên trì được một thời gian thanh tĩnh lại, lâu chủ nhìn bọn thuộc hạ nghiêm nghị, sau đó, cười khổ, khẽ ho lên vài tiếng ... “Các người, thật ra các người đều sai lầm ... không phải cô ta giết ... chúng ta, tiêu diệt lẫn nhau vì hai bên không tin nhau, nghi kỵ nhau ... khọt khọt, cô ta, cô ta chỉ lợi dụng điểm đó thế thôi ...”

“Chân chính lỗi lầm ... là hai người chúng ta, không thể oán trách ai ...”

“Con bé này ... là một nhân tài ... lợi hại, quả thật lợi hại ... khọt khọt, ta đã nói, ai đánh ngã được ta, sẽ đem hết tất cả sở hữu ta cho người đó ... xin mọi người hãy tôn trọng lời nói của ta ...”

“Ta Tiêu mỗ đây ... cả đời tuy nhiên hạ thủ, hạ thủ không tha cho ai ... khọt khọt, có điều ... nhất định không làm chuyện vô sĩ vô tín bao giờ!”

Chẳng còn để ý đến bọn thuộc hạ và cô bé đang ngẩn mặt ra ở đó, lâu chủ quay đầu lại, dùng một giọng nói thật ôn nhu, nói với chủ nhân đang nằm hôn mê chờ chết: “Đã thấy chưa ? A Tĩnh ... không phải là ta, không phải là ta làm chuyện đó ... con bé này lợi hại quá chừng, khọt khọt ... chúng ta ai cũng bị lừa cả ...”

“Nói láo ... nói láo ...” nhưng, trong cơn hôn mê, chủ nhân cứ lẩm bẩm nói đi nói lại câu đó.

“Thật là ... khọt khọt ... xem ra, chỉ còn nước đến bên kia rồi, mới nói chuyện được rõ ràng thôi ... ” lâu chủ mỉm cười gượng gạo, sau đó, bàn tay ông ta nắm lấy tay của chủ nhân, “đi, chẳng cần chờ gì nữa ... đi, đi nói cho rõ ràng thôi ...”

Sau đó, tôi bỗng cảm thấy thân thể của chủ nhân chấn động lên, có một luồng sức mạnh truyền vào, trong chớp mắt đã chấn đoạn tâm mạch yếu ớt của cô!

Không được! Không được chết! ...

Nhưng, tôi vẫn cứ rút từ trong tay chủ nhân xuống ... đồng thời lúc rút xuống, tôi cũng nghe thanh Tịch Ảnh Dao rút theo.

Chung khúc

Rốt cuộc tôi phải thừa nhận, mình là một thanh ma kiếm bất tường.

Tuy thanh Tịch Ảnh Dao bầu bạn tôi bấy lâu nay vẫn cứ an ủi tôi mãi, nói lý do bọn họ chết, hoàn toàn là vì nhược điểm trong bản tính con người. Nhưng mà, tôi biết, tôi là thứ đồ bất tường thật. Từ đầu đến cuối, tôi đều thấy rõ ràng mình bạch chuyện ngộ hội giữa chủ nhân và lâu chủ, nhưng, tôi lại không cách nào nói ra được!

Cô là người chủ nhân mà tôi thương nhất, nhưng cô lại chết còn sớm hơn tất cả những người đi trước ... cô chỉ mới hai mươi lăm tuổi!

Như một đóa tường vi hồng nở trên bờ vực thẳm, cô có thể quật cường bất khuất trưởng thành trong nghịch cảnh ác liệt, nhưng cô lại chết yếu bởi cái tâm ma ngụy tạo.

May mà, từ đó về sau tôi trở thành thanh kiếm vô chủ ... cũng do vì Thính Tuyết Lâu rất sùng kính lâu chủ vì vậy đã kiến lập từ đường, đem tôi và thanh Tịch Ảnh Dao để trên bàn thờ, đại diện cho địa vị của lâu chủ trong lòng các đệ tử, ân oai đều kiêm bị trong Thính Tuyết Lâu. Mỗi năm đến ngày kỵ, thể nào cũng có hàng ngàn đệ tử lại bái phỏng tế lễ, đứng gần ra trước thanh đao mà lệ rơi rả chả.

Tôi biết, tuy lâu chủ dùng vũ công đi chinh phục hoành hành trong giang hồ, giết chóc không biết bao nhiêu mà kể, nhưng trong tâm mục của các thuộc hạ, ông là một người rất hoàn mỹ hầu như là một vị thần linh hóa thân ... có điều, một con rồng trong loài người như vậy, lại không cách nào đối diện thẳng thắn được với cái mâu thuẫn trong tận đáy sâu nội tâm của mình.

“Công tử nhà ta, là một người kỳ quái lắm nghe ...” trong những đêm khuya, lúc mọi khe mọi ngách đều đã im hơi lặng tiếng, Tịch Ảnh Dao đã nói cho tôi nghe bao nhiêu chuyện ngày xưa, nói đến chủ nhân, nó cũng không khỏi lộ vẻ tự hào xuất ra tự tâm ải. “Dĩ nhiên, ông ta đối với thủ hạ đều có đủ cả ân cả oai, đối với mình thì cũng tự chế nghiêm ngặt, hành sự đầy khí thế phong cách của một đại tướng nước chũm sơn hà ... những điều đó, người bên ngoài tán tụng tôi nghe cũng đã nhàm tai ...”

“Có điều ... cái tính ông ta thì quá về nội tâm, hầu như sâu thẳm không dò ... mà lại phải cái chất mẫn cảm và tự tôn cực kỳ. Vì vậy mà có lúc người ta nói chuyện gì đó, không để ý nói có hơi nặng với ông ta, ông ta sẽ suốt đời không quên được ...”

Nghe nó nói chuyện Tiêu lâu chủ, tôi cũng không nhịn nổi phải lắng tai nghe cho rõ ... phải biết, đối với chủ nhân, chỉ e không có ai hiểu rõ bằng đao kiếm chúng tôi. Mà đối với một người cực kỳ trọng yếu trong cuộc đời của chủ nhân, tôi biết lại không nhiều lắm.

“Ông ta có cái tính cao ngạo mà lại chuyên chế, cả đời lấy quyền lực và vũ công để ngạo thị thiên hạ, chỉ tiếc là cái bệnh nan y canh cánh bên mình cứ làm cho ông ta lúc nào cũng phải đối diện với tử vong! ... Vì thế mà có lúc nội tâm của chủ nhân bị xâu xé thành ra hai nửa ...”

“Ông ta đặt nặng quyền lực, hiếu giết chóc, nhưng lại sợ cái chết, ông ta lãnh đạm quyết tuyệt, thiên về lý tính, nhưng về một phương diện khác lại vô cùng tịch mịch và yếu đuối; ông ta coi trọng sự tôn nghiêm của một cá nhân, không muốn cho bọn thuộc hạ dưới chân mình có tỷ cơ hội ngẩng đầu lên nhìn mình, có điều, cả đời ông ta lại cứ đi tìm một người ông ta có thể đối đãi bình đẳng ... cũng giống ông ta vậy, một kẻ sớm hôm kề cận với ông ta như ta đây cũng không làm sao hiểu thấu ...”

Tịch Ảnh Dao bật cười khổ lên, ánh trăng lóng lánh trên sóng đao bén ngọt màu xanh lè, lung linh như nước mắt.

“Có điều ta rất hiểu rõ ràng là, công tử rất yêu chủ nhân của ngươi ... nhưng, chủ nhân của người nói chuyện lạnh lùng tàn bạo quá ...”

Tôi không muốn làm quả phụ, tôi không muốn vì ai mà khóc.

Tôi biết, chính là hai câu nói đó! ... Tôi phảng phất thấy được lúc nói câu đó, ánh mắt của chủ nhân lộ vẻ hoảng hốt ra sao.

Năm năm trời đã trôi qua ... Thính Tuyết Lâu vẫn còn là lãnh tụ của vũ lâm.

Lâu chủ cả đời anh minh, đến lúc cuối cuộc đời, quyết định cũng không hề có chút sai lầm.

Lâu chủ ngày hôm nay, đứa bé ngồi xe lăn tên Minh Yên đó, đã là kẻ chủ tử đương kim vũ lâm. Trong người cô, hình như kiêm bị cái tính lãnh đạm kiên quyết của chủ nhân và cái tính thâm trầm lão luyện của Tiêu lâu chủ, dưới tay cô xử lý bao nhiêu công việc nội bộ của một bang phái to lớn rất có điều độ, không ai có thể tưởng tượng được, cô là một người đàn bà, không những vậy, còn là một thiếu nữ tàn phế.

Có thể nói, cô cũng là người thật độ lượng, đối diện với một kẻ thù giết cha giết mẹ mình, cô vẫn đồng ý xây lên từ đường cung phụng linh bài và đạo kiếm trong lầu.

Thậm chí, không biết lý do gì, tuy có mối thù bất cộng đái thiên đó, có những lúc đêm khuya vắng lặng, tôi thấy tân lâu chủ rón rén vào, ôm tôi vuốt ve, lộ vẻ xuất thần.

Tôi vẫn còn rất hận cô ta ... chủ nhân cả đời không đối xử với ai tử tế như thế, vậy mà, cái cô “muội muội” này lại dùng kế thật thâm độc ám toán chủ nhân và lâu chủ ... tuy cô có đầy đủ lý do, có điều, tôi vẫn không tha thứ cho cô ta được!

Năm nay cô được mười bảy tuổi, cô đã trở thành một cô bé thật xinh đẹp ... có điều, bởi vì thân phận đã là chủ nhân của Thính Tuyết Lâu, cơ hồ như không có ai để ý tới, cô vẫn chỉ là một người đàn bà, không những vậy, cô là một người đàn bà thật xinh đẹp và vô cùng tịch mịch.

Lúc thấy gương mặt đang ngấn ra đó của cô, tôi bỗng phát giác ra, cô rất giống chủ nhân tôi lúc còn là thiếu nữ.

Nghĩ lại, hồi xưa, lúc Tiêu lâu chủ để cho cô tiếp nhận tất cả sở hữu, chỉ e ông ta cũng có nghĩ đến ... cho người ta bao nhiêu đó địa vị tài sản vinh diệu, chắc cũng giống như một loại trừng phạt người ta vậy mà ?

Tối hôm nay, giờ Tý, cửa bỗng nhẹ nhàng hé ra, một bóng người đẩy xe lăn từ ngoài cửa tiến vào. Kỳ quái là, tôi phát hiện cô đang mặc đồ như đi đâu xa, bên cạnh còn mang theo một bao đồ.

Cũng như lúc nào, cô lại trước thần án thò tay ra lấy tôi xuống, để ngang trên đầu gối vỗ về sóng kiếm, trầm tư một hồi thật lâu. Tôi cảm thấy được nội tâm của cô đang không bình tĩnh tí nào, có bao nhiêu là sóng là gió đập vào đó ... trong đó, có đến mấy lần lóe lên cái tên chủ nhân của tôi.

Gương mặt của cô, bỗng nhiên lộ vẻ nhăn nhó thật phức tạp.

“Muội muội ... nhất định là phải có hạnh phúc mà!”

Bỗng nhiên, trong từng mỗi chỗ thâm sâu trong nội tâm cô, tôi phảng phất như nghe có tiếng của chủ nhân tôi đang vừa mỉm cười vừa dặn dò ... trong giọng nói hoàn toàn không còn cái nét lãnh đạm thiên khích như hồi xưa, chỉ còn giống như của một người chị thật hiền hòa và ôn nhu.

“Hạnh phúc ? ...”

Lúc đang vỗ về lưng kiếm bén nhọn của tôi, tôi đã nghe cô nức nở thốt lên hai tiếng đó.

“Tình thơ thơ ...” cô kêu lên nho nhỏ, ôm lấy tôi, đưa gò má ấm áp lại tựa vào sóng lưng lạnh lẽo của tôi. Sau đó, tôi cảm thấy có thứ gì nóng hổi ướt át đang chảy xuống người ... lần này, tôi biết, đấy là nước mắt.

Từ giây phút đó trở đi, tôi thật tình hết lòng hy vọng, cô sẽ tìm được cho mình hạnh phúc.

Trầm ngâm một hồi thật lâu, cô ngẫm nghĩ, rồi nhẹ nhàng cầm tôi lên, giắt vào một bên hông. Sau đó, cô thông thả lăn bánh xe, đi một hơi ra ra không quay đầu lại, ra khỏi Thính Tuyết Lâu.

Ngoài cổng, ánh trăng mềm như nước.

Chủ nhân thứ hai mươi bảy của tôi, không hiểu vì lẽ gì, bỗng dưng ngừng đầu nhìn ánh trăng vàng vạc rồi bật cười.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-tuyet-lau-1-huyet-vi>